

Καὶ τοῦτο μὲν δὲν ἐποίησεν, ἀπέτρεψεν ὅμως αὐτῷ νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς πλοῖον, ὅπερ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρὶν ἢ ἐμολογήσῃ ὁ πλοίαρχος ὅτι κατὰ τὸν διάπλουν θὰ ῥίψῃ αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ θὰ πωλήσῃ· ὡς ἐντελῇ δοῦλον καὶ ὅπερ ὑποσχεθεὶς τῷ Τυράννῳ ὁ πλοίαρχος ἐξετέλεσε πωλήσας αὐτὸν εἰς Ἀντικέριδα φιλόσοφον Κυρηναῖον καὶ οὕτω ἀπελευθερωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀπεπέμφθη εἰς Ἀθήνας. Κατ' ἄλλους δὲ ἐπώληθη εἰς Πόλιν τὸν Λακεδαιμόνιον ἀποσταλέντα εἰς Σικελίαν διὰ πρεσβείαν τινὰ καὶ ὅτι οὗτος μετακομίσας ἐπώλησεν αὐτὸν ἐν Αἰγίνῃ ἐνθα ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ Κυρηναίου Ἀντικερίδος.

Καὶ ἄλλοι πάλιν λέγουσιν ὅτι ὁ Πόλις οὗτος ἦν Αἰγινήτης ἐμπορευόμενος εἰς Σικελίαν. Ὅτε δὲ μετήγαγον εἰς Αἰγίνα τὸν Πλάτωνα Χάρμανδρός τις ἀπεφάνθη νὰ θανατώσῃ αὐτὸν κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς τεθέντα νόμον διακελεύοντα «τὸν πρῶτον ἐπιβάντα Ἀθηναίων τῇ νήσῳ ἄριτον ἀποθνήσκειν» ἐπειδὴ δὲ τις εἶπε κατὰ παιδιὰν ὅτι ὁ ἐπιβὰς εἶναι φιλόσοφος (καὶ οὐχὶ ἀνὴρ) ἀπέλυσαν αὐτόν. Τὸ περὶ τῆς παραδόσεως ὅμως εἰς τὸν Πόλιν ἱστορήματα πολλὰς τὰς ὑπονοίας ἔχει, ἄλλως παρ' ἄλλοις ἐξιστορούμενον· διὸ θεωρεῖται ὡς ἀμφίβολον.

Οὐ πολὺ δὲ ὕστερον ὁ τῶν Συρακουσῶν Τίραννος ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς αὐτοῦ διὰ τὸ ἀμάρτημα ὅπερ κατὰ τοῦ Πλάτωνος διέπραξε ἔγραψε πρὸς αὐτὸν παρακαλῶν, ὅπως αὐτὸν φεισθῇ διὰ τοὺς λόγους αὐτοῦ. Ὁ δὲ Πλάτων ἀπέστειλε τὴν περιφρονητικὴν ταύτην ἀπάντησιν· «Δὲν ἔχω ἱκανὸν καιρὸν νὰ ἐνθυμούμαι τὸν Διονύσιον.» Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας διῆγε βίον μακρὰν τῶν δημοσίων πραγμάτων, διότι ὡς αὐτὸς ἔλεγε δὲν δυνάμεθα νὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς τὸ καλὸν οὔτε διὰ τῆς πειθοῦς, οὔτε διὰ τῆς βίας. Ἐπειτα οὐχὶ μακρὰν τῆς πόλεως, ἀπέδειξεν σχολεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀκαδημίαν εἰς ἣν ἐφοίτων πάντες οἱ ἔξοχοι, ἐδίδασκε δ' ἔπειτα καὶ ἐν τῷ παρὰ τὸν Κολωνὸν κήπῳ αὐτοῦ ἀμισθὶ τοὺς παρ' αὐτῷ φοιτῶντας διαλογικῶς καὶ ἀφηγηματικῶς. Μεταξὺ δὲ τῶν παρ' αὐτῷ μαθητευσάντων ἦσαν ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Σπεύσιππος, Ξενοκράτης ὁ Χαλκιδόνιος, Ἀριστοτέλης, Ἡρακλῆς ὁ Ποντικός, Ἐστιαῖος ὁ Περίνθιος, Φίλιππος ὁ Πούντιος καὶ ἄλλοι, μάλιστα δὲ καὶ γυναῖκες, ὅποια ἦτο ἡ Λασθένεια Μαντική, καὶ Ἀξιοθέα Φλιασία, ἥτις ἐνεδύετο ἀνδρεῖα ἱμάτια, ὡς λέγει ὁ Δικαίταρχος, διὰ τοῦτους δὲ κυρίως φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ ἐν τῷ διδασκαλείῳ αὐτοῦ πολυθρόνητον ἐπίγραμμα «μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίστω.» Οὗτοι ἀπελάμβανον λιτῶν δειπνῶν συνερχόμενοι κοινῶς εἰς τὸν κήπον τοῦ διδασκαλείου αὐτῶν. Τὰ πολλὰ ὅμως πλεονεκτήματα τοῦ Πλάτωνος καὶ τὰ δηκτικῆς εἰρωνείας μετὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ κατὰ πλείστων ἀνδρῶν καὶ μάλιστα ἐνδόξων τῷ ἐπέσειρον ἐχθροῦς.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὴν εἰρωνείαν ἀπέδιδε τῷ Σωκράτει, ἀλλ' ἡ ἐπεδειξιότης μεθ' ἧς μετεχειρίζετο ταύτην, καὶ τὰ διάφορα αὐτοῦ ἔργα ἄτινα δύναται τις ν' ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ καταδεικνύουσιν ὅτι νέος ὢν,

ἦτο λίαν ἐπιρρεπὴς τῇ σατυρικῇ. Ἐκόσμου τὸν Πλάτωνα μεγάλαί ἀρεταὶ ἄς οἱ μὲν ἀπέδιδον τῇ φύσει ἥτις ἐπροίκισεν αὐτὸν μ' αὐτάς, οἱ δὲ ἀνέφερον τῇ δυνάμει δι' ἧς προσ απέκτα ταύτας.—Ἐγεννήθη μὲν ὁ Πλάτων βίαιος· ἀλλ' ἦτο ὁ καρτερικώτατος τῶν θνητῶν καὶ ἀπέθανε γλυκὺς καὶ εὐθυμος. Ἐτάφη δὲ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐνθα τὸν πλείστον χρόνον διετέλεσε φιλοσοφῶν ὅθεν καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ αἵρεσις προσηγορεύθη Ἀκαδημαϊκή. Καὶ Ἀθηναῖοι καὶ ξένοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην τοῦ ἐνδόξου ἀνδρός δι' ἰδρύσεως μνημείων. Λέγουσιν ὅτι καὶ Μιθριδάτης ὁ Πέρσης ἐκεῖνος ἀδριάντα Πλάτωνος ἀνέθετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐπιγράφας· «Μιθριδάτης ὁ Ῥοδοῦ τοῦ Πέρσης Μούσαις εἰκόνα ἀνέθετο Πλάτωνος, ἣν Σελανίων ἐποίησεν.» (Διογ. Λαέρτ. Γ. 2. 3.) Ὁ δὲ Ἡράκλειτος λέγει ὅτι νέος ὢν ὁ Πλάτων οὕτως αἰδήμων καὶ κόσμιος ἦν, ὥστε μηδέποτε ὀφθῆναι γελῶν ὑπεράγαν, ὁ δὲ ἔρωσ τῆς δόξης καὶ τῆς εὐκλείας καταφαίνεται ὅτι ἦτο τὸ πρῶτον ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὸ μόνον αὐτοῦ πάθος.

Δυσχερὲς δὲ καὶ ἐπιφυλακτικὸς πρὸς τοὺς διατρέχοντας ταῦτο στάδιον, εἰλικρινὴς καὶ εὐκολος πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς δ καὶ αὐτὸς διέτρεχεν· διὸ πάντοτε διετέλει ἐν ἔχθρῳ μὲν μετὰ τῶν τοῦ Σωκράτους τῶν ἄλλων μαθητῶν, ἐν οικειότητι καὶ φιλίᾳ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἄγρυπνος ὢν οὐ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον, διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν, διευθύνων ἀνευ ἀδυναμίας καὶ ἀνευ αὐστηρότητος τὰς κλίσεις αὐτῶν πρὸς ἀντικείμενα ἔντιμα καὶ πολλοῦ ἄξια καὶ διορθῶν αὐτοὺς διὰ τῶν παραδειγμάτων αὐτοῦ μᾶλλον ἢ διὰ τῶν μαθημάτων αὐτοῦ. Τοιοῦτος δὲ ὢν, ἐσχώθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κομικῶν καὶ ἄλλων ἀντιζήλων αὐτοῦ.

Διὰ τῆς διαθέκης αὐτοῦ ἀφῆκε τὸν κήπον εἰς τὴν σχολὴν αὐτοῦ, ὅστις αὐξήθηκε μετὰ ταῦτα διὰ νέων προσθηκῶν περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητα τῶν νεοπλατωνικῶν, οἵτινες ἐώρταζον ἐνταυθὶ τὰ γενέθλια τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους. Τὰ δὲ συγγράμματα τοῦ φιλοσόφου εὐτυχῶς πάντα διεσώθησαν ἐθαυμάσθησαν καὶ θαυμάζονται ὑπὸ πάντων τῶν ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων καὶ τῶν ἀπάντων τῆς Δύσεως σοφῶν. Περὶ τούτων θὰ εἰπωμέν τινα προσεχῶς.

ΜΑΪΟΣ

Ἥλθες πάλι χρυσομάλλη, ὅλος χάρις καὶ δροσά,
Νὰ μᾶς τέρψῃς μὲ λουλούδια,
Μὲ τῆς κόρης τὰ τραγούδια,
Μὲ μπουμπουκία ἀνοικτά.

Εἰς τοὺς κάμπους μέσ' ἀπλώνεις τὴ δροσά σου· κι' ὁ βοσκὸς
Ἀπ' τὸ ὄρος σ' ἀπαντάει,
Τὴ φλογέει του κρατάει
Καὶ τὴν παίζει χαρωπός.

Καὶ ὁ ἥλιος πρὶν χρυσώσῃ τὸ κατάφυτο βουνό,
Τὰ πουλάκια σ' ἀπαντᾶνε,
Τὸ πουρπούλισμ' ἀρχινᾶνε
Εἰς τὸν πρῶτον σ' ἐρχομό.

Καὶ τ' ἀηδόνι, ποῦ σὲ βλέπει, μέσα στὸ λουλουδισμό,
Ἐνα ἄσμα σου τονίζει,
Νὰ τὸ ψάλλ' εὐθὺς ἀρχίζει
Μὲ γλυκὸ κελαδισμό.

Εἰς τὴν πεδιάδα κὸρη ρόδα κόπτει χαρωπή.
Ἀνθοδέσμας ἐτοιμάζει,
Εἰς τὰς φίλας τῆς μοιράζει
Μ' ἐν μειδιάμα γλυκύ.

Τὸ ρυάκιον ἀρχίζει, τὸ δροσάτο του νερό,
Σιγανὰ νὰ τὸ κυλάῃ,
Μὲ χαρά του νὰ κυττάῃ
Τὸν γαλάζιον οὐρανό.

Χαῖρε, χαῖρε χρυσομάλλη, καὶ ἐγὼ σὲ ἀπαντῶ.
Τὰ λαμπρά σου ὕμνῳ κάλλη
Μέσ' τὸ κάμπο, ὅπου θάλλει
Ἀπὸ τὸ λουλουδισμό.

Τί σοφία βασιλεύει καὶ τί ἔργα θαυμαστά!
Τὸν Θεὸν δοξολογεῖτε
Ἀνθρώποι, αὐτὸν ὕμνεῖτε
Καλλιθέλαδα πτηνά!

Γ. Ι. Θεόφιλος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Λοιπὸν κ. Β. θὰ τελειώσῃ ποτὲ αὐτὸ τὸ πανταλόνι; Ἀνεφώνησε νέος τις εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ράπτου του.

— Αὔριον θὰ ἦναι ἔτοιμον ἀπεκρίθη ὁ ράπτης ἡσύχως.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ αὔριον μοὶ εἶπατε καὶ χθές;

— Πραγματικῶς.

— Κεῖν, δὲν εἶναι σήμερον τὸ αὔριον τῆς χθές;

— Εἶναι· ἀλλὰ σήμερον δὲν εἶναι αὔριον.

— Καλὰ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους πότε θὰ φθάσῃ αὐτὸ τὸ αὔριον;

— Δὲν γνωρίζετε, κύριε;

— Ὅχι.

— Ἐνθυμῆσθαι ὅταν σὰς ἔκαμα τὴν τελευταίαν ἐνδυμασίαν σας;

— Μάλιστα.

— Γότε θὰ ἐνθυμῆσθε βεβαίως ὅτι, ὅταν ἔστελλον διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ λογαριασμοῦ, πάντοτε μοὶ ἐλέγατε: αὔριον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνεκάλυψα ὅτι τὸ αὔριον δὲν φθάνει ποτέ. Καταλαμβάνετε, κύριε;

Καὶ ὁ νέος χωρὶς νὰ ἀναντήσῃ ἀνεχώρησε, ἀλλὰ τὸ κτύπημα δι' οὗ ἔκλεισε τὴν θύραν ἐσήμαινεν ὅτι ἐκατάλαβε.

* * Ὁ περὶ ἐκπαιδεύσεως τελευταῖος νόμος ἐν Γαλλίᾳ ἐπιβάλλει εἰς τὰς μαθητρίδας τὴν μάθησιν καὶ τοῦ κόπτειν καὶ ράπτειν τὰ ἐνδύματα· ἀνευ ἀποδεικτικοῦ τούτων προβιβάσμος εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα δὲν ἐπιτρέπεται. Ἰδοὺ πρακτικὴ πρόοδος πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν.

* * Παράδοξος διαθήκη. Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπεβίωσεν ἐν Μασσαλίᾳ ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ Ἀντράν. Ἡ κυρία αὕτη εἶχε συζευχθῇ δις, πρῶτον Ἀμερικανόν τινα φίτς, εἶτα τὸν Ἀντράν. Ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτῆς ἀπαιτεῖ ἵνα ἡ καρδιά τῆς κατατεθῇ ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἀντράν, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῷ τοῦ Ἀμερικανοῦ.

* * Κατὰ πρόσφατον στατιστικὴν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπάρχουσιν ἐγκατεστημένοι 68,653 ξένοι, ἐξ ὧν 20,962 Ἕλληνες, 14,524 Ἴταλοι, 14,310 Γάλλοι, 3,795 Ἀγγελοι, 2,480 Αὐστριακοί, 1879 Γερμανοί, 1,003 Ἰσπανοί, 752 Πέρσαι, 358 Ρῶσοι, 139 Ἀμερικανοί, 137 Βέλγοι, 110 Ὀλλανδοί, 74 Δανοί, 36 Πορτογάλλοι.

* * Ὁ λευκὸς μύρμηξ γεννᾷ 80,000 ὥα ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας.

* * Ὁ φελὸς τὸν ὅποιον μεταχειρίζομεθα σήμερον ὡς πώματα τῶν φιαλῶν ὑπῆρχεν εἰς τοιαύτην χρήσιν ἀπὸ τοῦ 401 π. Χ. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κάτωτος.

* * Οἱ ζωολογισταὶ θαυμάζουν τὴν ἀνατομίαν τῆς αἰώπεκος, διότι οὐδὲν τῶν ὀργάνων παρουσιάζει μὴ ὄν εἰς ὑγιᾶ κατάστασιν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηγεῖται ἡ μακροβιότης αὐτῆς.

* * Οἱ ἀρχαῖοι Οὔνοι θεωροῦνται ἡ ἀσχημότερα φυλὴ, ἥτις ἦλθε ποτὲ ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας· τινὲς αὐτῶν ἦσαν τοιαύτης τερατώδους μορφῆς, ὥστε μετὰ τὰς κατακτήσεις των ἠναγκάζοντο νὰ φέρωσιν προσωπίδας, ὅπως μὴ τρομάζωσι τοὺς κατακτηθέντας, ἀκολούθως ἤλλαξαν αὐτὴν διὰ κεχρυσωμένου πέπλου, διὸ καὶ ἐκλήθησαν πεπλοφόροι.

Λύσις Γ'. αἰτίγματος.

Αἰών—Ἰων—ὦν

Ἐλυσαν δ' αὐτὸ οἱ κ. κ. Θ. Οἰκονομόπουλος, Ὁλυμπιάς Βωτυρά, Γαρουφαλιά Κωτσελοπούλου (Ἀθηναῖν). Ι. Κ. Τζάθας (Γόρρας). Ἑλένη Α. Ποτοῦς, Εὐτυχία Δ. Ἀντύπα, Σωτήριος Σ. Καλλιάρχης (Κωνσταντινουπόλεως).

Ὁ δὲ κ. Τ. Δ. Σ. ἐξ Ἀθηνῶν ἐμμέτρως ὡς ἐξῆς:

Λεπτὰ τινα μόνον σκερθεῖς
ἀλλὰ μ' ἐφάνη αἰὼν εἰς
ἀμέσῳ· ἀνεζήτησα
ἀν' Ἰων ἢ το Ὀμηρος
ὁ μέγας Ἑλλῆν ποιητῆς
τῆς δ' Ἐκκλησίας φαντασθεῖς
ἐν Ω—μεγάλον καὶ ἐν Ν—ῦ
γραμμένον ἐπὶ θόλου
εὐθέως ἀνεκάλυψα
ὅτι τὴν λύσιν δίδει τ' ὄλου.